

Schubert Alduborin

Hugnalig konsert við Aldubáruni í Norðurlandahúsinum

Hevði ekki tær mest festligu vónirnar við mæri í Norðurlandahúsið hetta sunnukvöld. Enn ein Schubertskrá úr enda í annan! Og tó, alt gott um Schubert, og 200 ár má sigast at vera sera runt.

Men lukkatið fór eg skeivur hesaferð, tí Schubert og Aldubáran gövu okkum her eina løtu við sannari spæligleði og djørvum frískleika.

Schubert er sannur lagasmiður, men hann skrivaði nógvar nótur – ógvuliga nógvar nótur – og nógv verður lagt á tey, ið geva skulu hesum mongu nótum liv. Tað kemur tíverri meira enn so fyrri, at tónleikarar taka allar hesar nótur so í álvara, at úrslitið gerst ein koddur heldur enn fest.

Jóhannes setur út í kortið

Aðrenn vit sluppu at hoyra fyrra verkið, minti klaverleikarin okkum á, at hetta er ikki hálfloygdur tónleikur, men heldur hugnatónar.

Og hugnaligt gjørdist tað.

Klavertrio nr. 1 í B dur
Sámal Petersen spældi violin. Hege Waldeland, cello, og Jóhannes sat við klaverið.

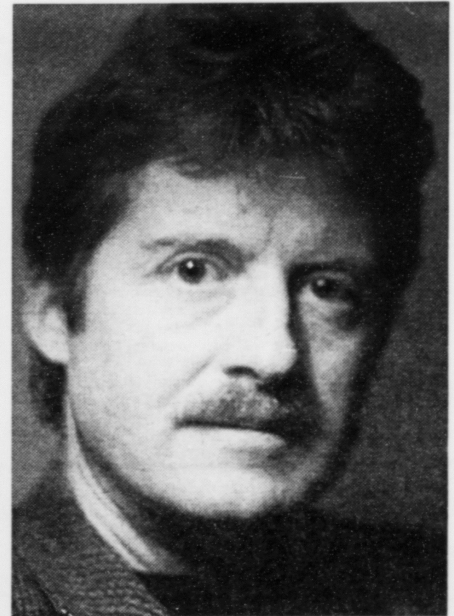
Tíverri var ein violinstrongur rokin beint undan konsertini. Hetta er eitt sindur óheppið, tí ein nýggjur strongur er ikki besta byrjan hjá einum violinleikara, og nervaði hetta eitt sindur í fyrstuni.

Hege Waldeland gav alt hon átti

Schubert krevur djúpa »koncentrátió»

Pauli í Sandagerði ummalir

Allegro moderato

Kanska tóku hesi trý orðini »Allegro moderato» í heldur stórum álvara. Fari tó ikki at siga tey ring fyrri tað, tí fyrsti satsur er sera langrøkjutur.

Men skjótt spældu tey seg heit og vakri Andante-saturin gjørdist eisini – sum skrivað stendur: »un poco mosso».

Scerzo

merkis skemtandi – og skemtiligur er hesin satsur við lít. Stuttu speisku skemtisøgurnar verða tveittar og loftaðar, og tíðum bresta øll ljóðfórin í skelvandi látur. Onkur søgan verður ikki skilt beinanvegin – skal sigast fleiri ferðir, men loksins vinnur smíðið og kensla av láturi breiðir seg í salinum.

Rondo

Seinasti satsur gongur skjótt, og klaverleikarin hevur nógv at gera. Men nú kenna ljóðfórin seg tryggari, og spælið skiftir óført frá silvitni til brim.

Krøvini til tónleikararnar eru stór, og tú skalt stóðugt lofta og tveita, so tónarnir fáa ikki frið at rima undan heildini.

Trio in var sum heild sera væl spæld, men saknaði stundum at Sámal nýtti allan bogan og leyp á bláman saman við Hege Waldeland – hon gav í hvussu er alt hon átti! Bjargingarvestar eru góðir, men teri gera svimjingina truplari. Sámal eigur meira í sær enn vit sœu í hesi trio, hví ikki lata okkum onnur fáa fulla gleði av hesum eisini.

Gott spæl er gott, men sanna opinberingin verður fyrst veruleiki, tá tónleik-

arin váðar sálina.

»Forellenkvi»tettin»

Óssur Bæk og Jóhannes úr Aldubáruni høvdu her fingið Sune Rammo, viola, Hege Waldeland, cello og Robert Sonne, kontrabas, at hjálpa sær at fáa forellurnar í land.

Henda kvintett er sera væl kend, og tónleikarin veit, at hvør áhoyrari situr við eini mynd, sum lættliga kann bera ella bresta.

Sovorðið kann geva mongum tónleikara marruna.

Men hetta lögdu hesi fimm einki petti í! Lukkatið fyrri okkum.

Allegro vivace

Longu fyrsti tóni bar boð um ein ótrúliga góðan samklang. Sannur trygggleiki og spæligleði eyðkendu henda skjóta satsin.

Andante

Schubert hevur her givið okkum eitt sera mjúkt og vakurt tema. Schuberti líkt er nógvur »dynamikkur», men ólíkt honum eru eisini mangar óvæntaðar tónasnaringar.

Kortini kom einki óvart á hesi fimm, og eins og dreymakendur pollamjörko fyltist rúmið við sonnum friði.

Scerzo

Trý fremmandaskip stevna úr mjørkanum, og eins og hjá Barbu, gerst gúlða tøgna brátt eggjandi dansitónar.

Her vantaðu bert skreytklæddir franskir yvirmenn og livstystar frullur.

Tema og fimm frábrigði

Hetta tema er kanska eitt av teimum mest kendu yvir-